SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1861. **Zondag 11 Augustus** **No. 32.**

PARAMARIBO, den 10 Augustus 1861.

Met de *Vice Admiraal Rijk*, zijn aangebragt, veertien fransche gedeporteerden, die van *Cayenne* ontvlugt en te *Coronie* zijn aangehouden. Zij zijn gisteren in verhoor genomen en voorloopig in het fort Zeelandia onder bewaking gesteld.

Het buitengewoon zware onweder, vergezeld van hevigen slagregen en geweldigen wind, dat ll. Woensdag nacht alhier woedde en vele straten onder water zette, heeft op de rivier *Commewijne* eenige vaartuigen doen omslaan, waaronder eene met Cacao geladen pont en een tentvaartuig van pl. *Mariënbosch*. Er is gelukkig hierbij niemand omgekomen.

Met de mail zijn den 7den dezer de volgende berigten aangebragt.

Op politiek terrein is in het moederland voor den Kolonialen lezer, niets gewigtigs voorgevallen. Bij de Tweede Kamer was de wet op de nationale militie in behandeling en waren onderscheidene ingekomen ontwerpen naar de afdeelingen verzonden.

Naar men verneemt, is thans door het *Dames-hoofd comité* te Deventer aan de sub-comités, bij wijze van voorstel, medegedeeld, dat het plan was, ter eere van Z. M. den Koning te doen vervaardigen een beeld der Faam, met allegorisch, op de gebeurtenissen welke het gedenkteeken moet herinneren toepasselijk bijwerk. Aan Z. M. zou worden voorgesteld, dit gedenkteeken op te rigten in het Park op het Loo. De uitvoering van dat werk zou worden opgedragen aan den beeldhouwer E. Lacomblé, te 's Gravenhage.

De gezondheidstoestand van Keizer Napoleon laat veel te wenschen over en baart eenige bezorgdheid in sommige kringen. Naar er gemeld wordt zoude de Keizer niet veel baat gevonden hebben van het gebruik der baden te Vichij, alwaar hij zich in den laatsten tijd ophield.

Men berigt ook dat de ziekte van den Paus verergerd is en weinig hoop op herstel geeft.

In Rusland bestaat eene groote gisting en de Czar is te St. Petersburg, bij zijn terugkeer van Moskou zeer koel ontvangen. Met de emancipatie der lijfeigenen en den staat der gevoelens in Polen is zijne positie alles behalve benijdenswaardig.

Den 14 Julij heeft te Baden Baden een student aan de Universiteit te Leipzig, met name Becker, een aanslag op het leven van den Koning van Pruissen gedaan, door op de openbare wandelplaats een pistoolschot op dien vorst te lossen. Zijne Majesteit bekwam slechts eene ligte verwonding aan den hals, en keerde te voet naar zijne woonplaats terug. De dader is terstond in hechtenis genomen; hij is 21 jaren oud, en verklaart geene medepligtigen te hebben. Als reden zijner misdaad geeft hij op, de ongeschiktheid des Konings, voor wien hij anders persoonlijk eerbied heeft, om de Duitsche kwestie tot oplossing te brengen.

Wij laten hieronder volgen hetgeen de dagbladen mededeelen.

In de kamer der Afgevaardigden te Turijn is door den minister Ricasoli het volgende in zijne rede aangevoerd:

„Wij wapenen ons niet slechts ter verdediging van het nationale grondgebied zoo als het thans bestaat, maar ook om het volkomen, te maken om het tot zijne natuurlijke en wettige grenzen terug te brengen." (*Toejuichingen*). Hij liet er op volgen: „De regering acht zich gelukkig aan het Parlement te kunnen mededeelen dat, met uitzondering van Oostenrijk, de vriendschapsbetrekkingen met de voornaamste mogendheden niets te wenschen overlaten. De Italiaansche Staat heeft de algemeene sympathie en kan er op rekenen nog meer bondgenooten te erlangen. (*Bravo! Bravo!*) De erkenning door Engeland is het plegtige bewijs van het vertrouwen dat wij inboezemen. Wij hebben reden te gelooven dat de voorbeelden, door die mogendheden gegeven welke ons reeds erkend hebben, eerlang navolging zullen vinden. Het beschaafd Europa zal, dank zij het beginsel van non-interventie, weldra eenparig onze nationaliteit op plegtige wijze bekrachtigen, en dus onbetwistbaar het regt erkennen dat wij hebben om onze onafhankelijkheid volkomen te maken (*Opschudding*) Ik heb hooren spreken van *afstand van grondgebied* Vergunt mij, mijne heeren! deze woorden met minachting ver van mij te werpen. De regering des konings, ik herhaal het en zeg het eens voor altoos, denkt er volstrekt niet aan om een duim italiaanschen grond af te staan. Zij heeft zich niet uitgelaten in een geest, waaruit men zou kunnen meenen het tegendeel te moeten afleiden. Zij wil en zal niets van ons grondgebied afstaan. (*Levendige en aanhoudende toejuichingen*) 's Konings regering ziet een nationaal grondgebied voor zich, dat verdedigd en... herkregen moet worden. Zij ziet Rome en Venetie en geeft hun, onder den smartkreet over hun lijden, de wenschen, de hoop en de voornemens der natie te kennen. De regering heeft het volle besef der zware taak, wier vervulling men van haar verwacht. De regering heeft besloten die taak te vervullen, en met de hulpe Gods zal zij dit doen. De gelegenheid die zich met den tijd zal voordoen en nu reeds voorbereid wordt, zal ons den weg naar Venetie openen. Laat ons inmiddels aan Rome denken. Wij willen naar Rome gaan; Rome, in politieken zin van het overige Italie gescheiden, zal voortgaan met zijne worstelling tegen kuiperijen en zamenzweringen, die het behoud der openbare orde in gevaar brengen. Voor de Italianen is dit niet alleen een pligt! maar een onverbiddelijke noodzakelijkheid. Wij willen niet naar Rome gaan door middel van oproer-bewegingen, die niet op het geschikte tijdstip en daarenboven vermetel worden ondernomen, want daardoor zouden wij ons nationaal werk in gevaar kunnen brengen. Neen, wij willen naar Rome gaan in overeenstemming met Frankrijk, niet om te verwoesten of te vernielen, maar om te stichten; om aan de Kerk den weg tot hervorming te openen, en zelfs haar de vrijheid en onafhankelijkheid te schenken die haar zullen aanleiding geven zich op nieuw te vestigen in de reinheid van het godsdienstig gevoel, de eenvoudigheid der zeden en de strengheid der tucht, welke hoedanigheden haar in den eersten tijd van haar oorspronkelijk bestaan roemrijk hebben gemaakt, haar hebben doen achten en eeren. Zij zal daardoor in staat gesteld worden vrijmoedig en onbewimpeld een gezag te verlaten, hetwelk in strijd is met het groote denkbeeld, dat aan hare instelling ten grondslag ligt. De regering vleit zich niet dat deze weg gemakkelijk te bewandelen zal zijn, maar zij put moed en vertrouwen uit de grootheid zelve van het werk en uit de kracht der openbare meening. De Italiaansche omwenteling is groot omdat zij een nieuw tijdvak opent voor Italie. Italie bezit de hechte grondslagen voor zijne toekomst. Geheel de menschheid heeft hare hoop gevestigd op het regtvaardige onzer zaak. Voorzigtigheid, stoutmoedigheid wanneer het oogenblik daartoe geschikt is, standvastigheid en volharding zullen ons leiden tot het doel dat wij beoogen." (*Algemeene toejuichingen, die geen einde schijnen te nemen*).

Eene Parijsche correspondentie behelst het volgende:

De erkenning van het koningrijk Italië door Frankrijk heeft zoo al niet tot protesten, dan toch tot aanmerkingen aanleiding gegeven, bij de fransche regering ingediend door de belanghebbende hoven, die nog niet besloten hebben het door twee westersche mogendheden gegeven voorbeeld te volgen. De russische regering moest aan den heer Thouvenel hebben doen weten dat zij, hoewel het door Frankrijk genomen besluit niet willende bestrijden, van oordeel is de diplomatieke betrekkingen tusschen Italië en Rusland niet weder te moeten aanknoopen. Pruissen, getrouw aan zijne gewone politiek, blijft eenzijdig en wacht met zijne beslissing tot dat nieuwe feiten zullen zijn voorgevallen. Oostenrijk heeft, door tusschenkomst van vorst Metternich, zijn leedwezen kenbaar gemaakt over het niet naleven van het traktaat van Zurich; maar zijne traditionnele tak tiek volgende, om alles te verduren wat zij niet kan verhinderen, houdt die mogendheid zich op den achtergrond, en rekent op de toekomst om *revanche* te nemen.

In hooge mate heeft hier de aandacht getrokken eene plaats in het politiek overzigt van den *Moniteur*, waar eenige woorden zijn aangehaald door den heer Farini in het italiaansche parlement gesproken, en waaruit blijkt dat reeds op het tijdstip der vermaarde bijeenkomst te Chambéry de sardinische regering besloten had den pausselijken Staat te overmeesteren en dat geene overwegingen haar hiervan hebben kunnen terug brengen. Na zulk eene verklaring zal men ligt begrijpen, dat het onmogelijk is op Frankrijk de verantwoordelijkheid te laten rusten voor gebeurtenissen door welke de verovering van den Kerkelijken Staat werd voorafgegaan en gevolgd: Frankrijk kon aan Sardinië den oorlog niet verklaren.

De volgende bijzonderheden betreffende den dood van sultan Abdul-Medjid zijn nog bekend geworden. Toen de sultan zijn einde voelde naderen, ontbood hij zijnen broeder Asis, om in overleg met dezen zijn politiek testament te maken. Hun onderhoud duurde meer dan een uur. De sultan verklaarde uitdrukkelijk zijn verlangen dat Asis, en niet Murad (Abdul-Medjids zoon), hem zou opvolgen; en sedert dat oogenblik hield de partij van dien zoon met hare kuiperijen op. De sultan gaf vervolgens zijne overtuiging te kennen dat zijn broeder het volkomen vertrouwen des lands bezat en dat de moeijelijke toestand waarin het rijk verkeerde een krachtigen bestuurder eischte. Abdul verklaarde, dat hij altoos met den besten wil bezield is geweest om het geluk te bevorderen zijner onderdanen, doch ongelukkig te zwak was om aan slechten raad weerstand te bieden, en — voegde hij er bij — te jong en onervaren toen hij zijnen vader opvolgde. „Dit was een ongeluk voor het land," zeide hij vervolgens. „Gij, broeder, zijt oud genoeg en hebt genoeg ondervinding om u niet door slechten raad op een verkeerden weg te laten brengen. Verbeter wat ik door mijne misslagen bedorven heb; breng mijne voornemens ten uitvoer, ik bid er u om; wees standvastig en onafhankelijk; zorg voor het welzijn mijner arme onderdanen. (Het woord *arme* werd door den zwakken vorst met veel klem uitgesproken.) Behandel ze allen zonder onderscheid, als waren zij uwe eigene kinderen. Maakt gij hen gelukkig, dan zult gij aan het rijk zijne vroegere kracht en grootheid hergeven." Daarna gaf de sultan de namen op van zijne raadslieden aan welke hij de rampen zijner regering toeschreef, en hij eindigde met deze woorden: „Ik beveel mijne kinderen in uwe edelmoedigheid aan." — Asis heeft aan de ministers last gegeven hunne bedieningen te blijven waarnemen; doch men verwacht eene algemeene verandering van regeringstelsel. De grootvizier behoudt zijnen post. — Bij de begrafenis van het stoffelijk overschot van sultan Abdul-Medjid was een talooze menschenmassa op de been, die luide smartkreten aanhief en bitter weende. De beurs heeft zich voor de troonsbestijging van Abdul-Azis gunstig getoond.

Keizer Napoleon heeft dd. 1 Julij aan zijnen minister van marine en kolonien een brief geschreven, houdende mededeeling van de vereffening van een sedert geruimen tijd aanhangig geschil met Engeland. Die brief luidt als volgt:

„Heer minister! Sedert de emancipatie der slaven hebben onze koloniën getracht zich op Afrika's kusten arbeiders te verschaffen, bij wijze van vrijkooping en door middel van huurcontracten, waarbij aan de negers loon wordt verzekerd voor hunnen arbeid. Deze verbindtenissen worden aangegaan voor den tijd van vijf of zeven jaren, na verloop waarvan de arbeiders kosteloos naar hun vaderland worden teruggebragt, tenzij het hun verkieslijk schijne zich in de kolonie te vestigen, in welk geval zij er kunnen blijven op denzelfden voet als de andere inwoners.

„Deze wijze van aanwerving verschilt geheel van den slavenhandel, gelijk men zal moeten erkennen; immers terwijl *slavernij* bij dezen oorsprong en doel was, leidt gene integendeel tot de *vrijheid*. Zoodra de negerslaaf zich als arbeider heeft verhuurd, is hij vrij, en ligt hij onder geene andere verpligtingen dan die uit zijn huurcontract voortvloeijen.

„Evenwel is er twijfel gerezen omtrent de gevolgen, welke die verbindtenissen voor de bevolking van Afrika kunnen hebben. Men heeft zich de vraag gedaan, of de vrijkoopsom niet met eene premie tot aanmoediging der slavenjagten gelijk stond.

„Reeds in 1859 heb ik bevolen de aanwerving op Afrika's oostkust, alwaar zij ongelegenheden had opgeleverd, geheel te doen staken; vervolgens heb ik voorgeschreven op de westkust die soort van operatiën te beperken; eindelijk heb ik verlangd dat al de vraagstukken, rakende de landverhuizing der Afrikanen, zeer zorgvuldig onderzocht wierden. Heden onderteeken ik een verdrag met de koningin van Groot-Brittannië, waarbij Hare Britsche Maj. zich bereid verklaart om in de aan haar gezag onderworpen gewesten van Indië

het aanwerven van arbeiders voor onze koloniën te veroorloven op dezelfde voorwaarden als voor de engelsche koloniën worden in acht genomen."

„Wij moeten dus in Indië," in Frankrijks afrikaansche bezittingen, en in de landen alwaar de slavernij is afgeschaft, al de vrije arbeiders vinden welke wij behoeven. In zulke omstandigheden verlang ik dat de fransche handel de aanwerving van Afrikanen bij wijze van vrijkooping geheel late varen, te beginnen met den dag waarop het met Hare Britsche Majesteit gesloten verdrag in uitvoering komt en zoo lang het van kracht zal zijn. Mogt dat verdrag ophouden te bestaan, dan zou die aanwerving, indien zij onmisbaar en aan geene bezwaren onderhevig bevonden wierd, niet anders kunnen worden hervat dan krachtens eene uitdrukkelijke magtiging.

„Gij zult dus wel de noodige maatregelen willen nemen, opdat dit besluit met 1 Julij 1862 in uitvoering kome, en de invoer in onze kolonien der later op Afrika's kust aangeworven negers verboden worde.

De half-officiële *Constitutionnel* laat op dezen brief deze aanmerkingen volgen: „Het nieuwe verdrag doet een geschil met Engeland ophouden, en opent tevens voor onze kolonien eene rijke en duurzame bron van arbeidende handen. Buitendien toont het weder, dat Frankrijk zich altijd aan de zijde der regtvaardige zaak schaart en het oor leent aan degenen welke voor de zwakken en verdrukten pleiten, al is hunne bezorgdheid soms ook niet vrij van overdrijving."

In den *Siècle* vindt men opmerkingen van een anderen aard, waartoe dat blad in het tractaat aanleiding vindt. Het doel keurt de *Siècle* goed, maar hij vraagt, waarom de gesloten overeenkomst niet tevens openbaar gemaakt is. Vooral wekken de woorden in den brief: „indien het tractaat mogt ophouden te bestaan," den argwaan van het blad op. De *Siècle* veronderstelt dat dit tractaat, even als alle andere, waarschijnlijk voor een bepaalden tijd gesloten is. Maar genoemde woorden doen gelooven aan eenige clausule, die het regt geeft tot plotselinge vernietiging van het tractaat. Voorts leest men in het bedoelde artikel dat de fransche kolonien de arbeiders niet kunnen ontberen. Van waar nu zal men die halen, „als het tractaat mogt ophouden te bestaan !"

In Venetië wordt de toestand dagelijks ongunstiger voor Oostenrijk. Met de vermeerdering van voorzorgmaatregelen aldaar, waartoe de regering van keizer Frans Jozef verpligt is geweest, is ook de haat welke zij inboezemt merkbaar toegenomen. Een blad, dat voorzeker niet van partijdigheid voor de Italianen verdacht kan worden gehouden, de augsburgsche *Allg. Zeitung* meldt, dat in de legatie Udin de verbittering ten top is gestegen. Ter gelegenheid eener voor wijlen Graaf Cavour gevierde lijkdienst, alsmede bij de plegtige herdenking van den veldslag bij Solferino, werden hiervan blijken gegeven. Op den verjaardag van dit wapenfeit hebben de inwoners van Udine de kreten: „Dood aan de Oostenrijkers! Dood aan de Duitschers! Weg met den delegaat!" aangeheven. Zouden de oostenrijksche bajonetten dergelijke manifestatiën niet onderdrukken, zij wierden in al de steden gedaan. Zelfs te Verona heeft men, ondanks de waakzaamheid van het openbaar gezag, den 24 Junij jl. middel gevonden om driekleurige kaartjes, waarop de woorden „Leve Italië" in overvloed te verspreiden.

De klerikale dagbladen vestigen de aandacht op een adres van het stedelijk bestuur van Messina aan koning Victor Emanuel, ten bewijze dat de staat van zaken op het eiland Sicilië allerongunstigst is. In dat adres komt het navolgende voor: „Sire, onze behoeften zijn groot en vorderen dringend voorziening. In de eerste plaats eischen wij van Uw. Ms regering nauwgezet toezigt en werkzaamheid welke onder ons bijna geheel ontbreken. Het is meer dan tijd, dat een einde kome aan den onregelmatigen toestand, waardoor wij sedert een jaar worden gedrukt; dat de openbare orde worde verzekerd, door de aanstelling van ambtenaren, die hunnen pligt kennen en met den wil zijn bezield om dien na te komen; eindelijk dat paal en perk worden gesteld aan eene verspilling van 's lands gelden, die de financiële krachten der natie uitput en tevens bij haar het gevoel der zedelijkheid vernietigt." Dit adres is het eerst door duitsche dagbladen medegedeeld.

De zooveel gerucht gemaakt hebbende zaak van den Parijschen bankier Mirès is thans afgeloopen. Hij is benevens zijn deelgenoot Solar veroordeeld tot vijf jaren gevangenisstraf en 3000 fr. boete.

Ook in de zaak van de familie Patterson-Bonaparte is door het geregt uitspraak gedaan. Prins Napoleon is daarbij in het gelijk gesteld.

In sommige fransche bladen wordt melding gemaakt van een hevige gisting, die thans in de gouvernementen van Klein Rusland moet heerschen. De inwoners dier eertijds tot het koningrijk Polen behoord hebbende gewesten beroepen zich op oude privilegien en eischen politieke instellingen, die hun een eigen en op zich zelf staand provinciaal bestuur kunnen verschaffen, waarop zij beweren regt te hebben. In andere gouvernementen zouden de boeren zich gewapend hebben en onder den kreet *vrijheid!* zijn bijeengeschoold, zoodat men ze met geweld moest uiteendrijven. In het gouvernement Penza hebben 5000 boeren, aangevoerd door een hunner, zekeren Jegortchoff, zich een ganschen dag, in een dorp tegen den militairen kommandant der provincie verdedigd. Eindelijk zou, indien men geloof mag hechten aan een brief in de *Gironde*, een te Bordeaux verschijnend blad, keizer Alexander II bij zijn jongst bezoek te Moskou door de bevolking aldaar zeer koel zijn ontvangen geworden; wat dit betreft zijn alle andere vroegere berigten daarmede in strijd.

INGEZONDEN.

Wij hebben zoo vele klagten gehoord, zoo vele betoogen gelezen, wegens de groote schaarschte aan specie, dat wij, hoe wel plantage bewoners zijnde, en weinig van staathuishoudkunde, financiewezen en politiek wetende, toch niet helpen konden dat bij het in handen nemen van 't Surinaamsch Weekblad, dit onderwerp, zich dieper en dieper in onze gedachte drong en wij als van zelven tot de vraag kwamen »wat kan het gouvernement met »den besten wil ook, doen, om dezen »toestand te doen ophouden? het kan de prijzen onzer koloniale produkten niet verbeteren, — het kan de vreemdelingen niet dwingen specie aan te voeren, teneinde onze produkten, ook tegen de tegenwoordige lage prijzen, te koopen, — en het kan, zelve om kontanten verlegen zijnde, de wissels der administrateuren en anderen, tegen specie, niet overnemen, — en eindelijk is het volk niet bij magte, den uitvoer van specie te verbieden, — intusschen liggen er groote kapitalen in de reserve kas opgesloten, die voor een groot gedeelte in circulatie zouden komen, indien slechts de dictums bij het geregtshof in onderscheidene zaken, wierden geslagen en in uitvoering gebragt. — Ons is het bekend, dat verschillende personen, daarop wachtende zijn die uit de provenuen van verkochte vaste effecten, gelden ontvangen moeten, om daarmede hunne crediteuren te voldoen, — deze lieden betalen rente aan de crediteuren, terwijl zij voor hunne vorderingen, bij pre- en concurrentie, misschien niet eens ten volle betaald worden, — welk een nadeel voor die arme lieden! — Wij hebben ons laten onderrigten hoe deze zaken behandeld worden, en hebben vernomen — voor de waarheid staan wij echter niet in — dat de stukken betreffende zoodanige zaak, bij de leden van het Geregtshof rouleren moeten, dat is, elk een moet met bedaardheid, den aard der vorderingen nazien en voor zich de conclusie opmaken, welke preferent en welke concurrent zijn, om daarna bij het hof zijne opinie kenbaar te maken; — ook moet de Procureur Generaal de stukken nazien, om conclusie te nemen, voor zoo verre betreft, minderjarige kinderen, openbare instellingen, landsbelastingen enz. dit laatste zoo als wij vernomen hebben, is echter spoedig gedaan; deze hooge ambtenaar, doordrongen van het groot belang, dat zoo vele ingezetenen bij zoodanig eene zaak hebben, en te wel denkend om niet aan het billijk verlangen van zoo velen te voldoen, houdt zelden langer dan eenige weken de zakken met stukken, — dan komt de griffier aan de beurt, die het dictum opmaakt en ter goedkeuring aan het Geregtshof indient; — zoo als men ons gezegd heeft, wil dit soms langen tijd duren. — Nu komt het ons voor, dat hierin toch iets zoude kunnen gedaan worden, dat niet aan allen, maar dan toch aan velen, groot nut zoude kunnen aanbrengen, namelijk: indien alle de crediteuren van het Exploicteurs kantoor, een eerbiedig rekest aan het Geregtshof en aan den Procureur Generaal inzonden, nederig verzoekende, de afdoening dier zaken te willen bespoedigen, zoo dat de pronunciatie der dictums spoediger plaats vinde, en de uitbetaling door den Exploicteur daar op volgen konde; zoude dit niet goed zijn? eenerzijds zoude het zeker billijk zijn, t. w. als mijn effect bij executie verkocht is, en ik doorgaande rente op vonnissen te betalen heb, word ik dan door het groot oponthoud, niet meer en meer bezwaard? Wanneer mijn effect twee jaren geleden verkocht, genoegzaam opgebragt heeft, om het bedrag mijner schulden TOEN te betalen, ben ik nu dan nu niet ongelukkiger aan toe, door geen eigendom meer te bezitten, en nog daarenboven, een schuldenlast over te houden, die mij voor mijn geheel leven hindert, eene nieuwe zaak te beginnen?

N. N.

Een aantal behoeftige ouders, die sedert eenen geruimen tijd, verzoekschriften hebben ingediend, tot het verkrijgen van 's landswege gratis Onderwijs, betuigen met leedwezen en verwondering, dat tot nog toe, geen gevolg aan hun zoo nederig gedaan verzoek is gegeven. — De bekrompene omstandigheden, waarin zij in dezen drukkenden tijd verkeeren, maakt het hun ten eenenmale onmogelijk, voor eigene rekening hunnen kinderen het schoolonderwijs te verschaffen, — en daar een groot gedeelte van den kostbaren leertijd op deze wijze, nutteloos voorbij gaat, veroorloven zij zich met alle onderdanigheid, dit, door tusschenkomst van dit geacht Weekblad bekend te maken, waardoor misschien gelegenheid kan geboren worden, om hunnen kinderen, die anders als onbeschaafde en ongelukkige wezens zullen op groeijen, toegang tot de school te verleenen.

A.—Z.

UITBOEZEMINGEN over de Kolonie SURINAME.

door den ouden Heer
FURET.
(*W. E. H. WINKELS.*)

X.

Brief van Mevrouw KWAL aan Mevrouw VAN ZUIJLEN.

Lieve KEETJE!

De vele bezigheden, de daarop gevolgde ongesteldheden — eerst ik en toen mijn echtgenoot, — later eenige kleine reisjes in deze schoone Kolonie, door ons gemaakt, en eindelijk, de slaperigheid, die iemand zoo spoedig alhier overvalt door het dagelijks zien op het *alles* slapende, zijn, hoop ik, zoo vele verschooningen voor mijn pligtverzuim van U niet te hebben geschreven.

Ach vriendin! Gij kunt U geen denkbeeld vormen, hoe *naar* ik de eerste weken na mijn hierzijn was, ik was *zoo* ontmoedigd, *zoo* innig gedrukt en verlaten; de Europesche vrouw, die eenigzins beschaafd en aan de zeden en gewoonten van haar vaderland gewend is, staat hier komende, in het begin *zoo* ellendig, dat het leven haar een last wordt, waar zij onder wenscht te bezwijken. Ieder oogenblik; wordt haar gevoel geschokt, minder door het geheel nieuwe, als wel door de alhier heerschende verwarring en toont men die onaangename gevoels-aandoening, dan zegt men met een spottend schouder ophalen: „*nonsens!*"

Onze doctor, KWIK — o zoo'n knapman KEETJE — raadde mij aan — daar mijn ellende, van dag tot dag grooter werd — om mij zelve, door verstrooijing en vooral door afleidende bezigheden, te *cureren*. Van de eene tot de andere bezigheid, kwam ik op het denkbeeld, om voor de drukpers te schrijven, en dat denkbeeld volgende, gaf zoo veel afleiding aan mijn gedrukten geest, dat ik mij nu als geheel hersteld durf beschouwen.

De grootste moeijelijkheid die ik alhier in mijn lijden te doorworstelen had, was het *heimwee*, dat in krachten toenam, naarmate ik mij hier meer verveelde. De *conversatie-toon* onder de dames en heeren, loopt alhier over een beetje oud-bakken *modes*, over de drokte van de veertien-daagsche *mail-beurt* — ofschoon alhier *alles* in eene slapende en stilstaande *positie* verkeert en ik mij niet begrijpen kan, wat de menschen hier in „*'s hemelsnaam*!" alle veertien dagen te schrijven hebben.

Verder over de *Negers* en het meest, — over *vaten met Suiker.*

O KEETJE! voegde het mij als vrouw, een *kras* woord te zeggen, ik zeide met MAX HAVELAAR: (*) „*stik in Suiker!*" Want *dat* zoet alhier den geheelen dag in den mond der Kolonisten, op *soiree's* en partijen, in familiekringen en op de wandeling, is walgelijk.

Het geheele Koloniale leven alhier, is bijster raar, en heeft wel eenige gelijkenis met een prachtig gemeubeleerd huis, waar een parvenu in woont, en waarin nergens iets op zijne behoorlijke plaats staat, weetje KEETJE „*Lecitateur*" tusschen MILTONS „*Paradise lost*" en KLOPSTOCKS „*Messias*" in de boeken kast.

Een andere geleden plaag, die ik nu zoo wat te boven ben, was de hitte; de meeste menschen alhier, ofschoon het „*dolce far niente*" genietende, vallen er door in slaap en worden — zoo zegt men — nooit weêr wakker, het eenigste middel daartegen, zijn de *musquito's*, zij steken eerst als scorpioenen en overladen de huid, met bulten, die ons onuitstaanbaar jeuken — in één woord: *Egypte* mag met zijn plagen op die van *Suriname* met regt naijverig zijn.

Van mijn *teint* zal ik maar zwijgen lieve vriendin, het klimaat heeft mij in de drie maanden dat ik hier ben, een kleurtje gegeven, als een ouwe *Mandarijn* aan het hof van *Peking*.

Doctor KWIK zegt, dat dit meer aan ons zelven, dan aan het klimaat ligt; het gestel der Europeesche dames, zoude veel beter tegen het klimaat bestand zijn, wanneer men de verkeerde levenswijze die men nu voert, veranderde en naar een tropisch gewest wijzigde.

(*) *D. D.*

Buiten de inboorlingen der verschillende kleurling-kasten (die er over het algemeen *goed* uitzien), staat de *teint* in kleur, tusschen een eenigzins graauw velletje postpapier en een stuk oud perkament; bereid er U dus op voor, lieve KEETJE! mij eenmaal als eene *Chinesche* terug te zien.

Ik ben reeds op vele plantaadjes geweest en heb natuurlijk nu al een groote menigte negerslaven gezien, de meesten vielen mij echter — altijd in verhouding met mijne verbeelding in Holland — *uit* de hand, terwijl de behandeling die zij ondervinden — vooral op de plantaadjes — buiten het scheeve, rare en onjuiste voor onzen tijd, mij nog al *in* de hand viel — dan, daarover, gelijk over het geheele koloniale leven, later meer; want, gij begrijpt wel KEETJE, dat deze, slechts eene inleiding *is*, om U op de goede hoogte te brengen, van mijne volgende mededeelingen.

KWAL, lieve vriendin, is sedert zijn hier zijn, veranderd als een blad op een boom *Ik* durf niet beslissen, of het ten goede of ten kwade is, ofschoon ieder een hem zegt, dat hij met zijne veranderde *opinie*, zeker „*zaken zal doen.*"

Hij was, zoo als gij weet, een *ultra-philantroop* en ofschoon zijn hart nog altijd goed *is*, de *philantropie* is er door de alhier heerschende denkbeelden, *uitgeschuijerd*.

Hoe die verandering komt vraagt gij? Och lieve! hij heeft eene *Suiker-plantaadje* gekocht — die, zoo ik hoor, nog al renten afwerpt. — Hij schaamt zich nog wel een beetje over de verandering in zijne denkbeelden, doch is tegenwoordig zoo *slendriaans*, als de beste alhier. Ik hoop echter, dat Uwe achting voor hem, niet verminderе, want, hij is goed en braaf en voor zijne..... ik durf het woord niet uitspreken — een goed meester; daarbij niet omdat ik zijn *vrouw* ben — verdient hij eenige verschooning, want; het klimaat werkt alhier, tooverachtig vreemd op de heeren die uit *Europa* komen. Binnen zes maanden, trekken de meesten hun Nederlandsch pakje uit en ... doch vellen wij geen voorbarig oordeel.

Nu ook een woord over mij zelve KEETJE In *Holland* was ik in lang zoo gunstig niet gestemd voor de verandering in het lot der slaven, dan hier, — lieve! begrijp mij *wel*, — niet om den algemeenen toestand waarin de slaaf alhier leeft, niet omdat zijn lot in den regel zoo vreeselijk is, neen doch om de maatschappij, om het koloniale leven, om de verkankering die het *principe* „slavernij" in alles zonder *eene* enkele uitzondering, drijft. — *Belang* en *gewoonte* maken, dat men zulks alhier niet opmerkt, maar men behoeft geen groot *politicus* te zijn, om, na op alles de blikken goed geslagen te hebben, overtuigd te wezen, dat, indien *Nederland*, niet *allen* spoed maakt, om de twijfelachtige *positie* van de Kolonie *Suriname* op te heffen, ZIJ, door de in haar, ter ontbinding werkende beginselen — voor zich zelven en voor Nederland, welhaast als verloren beschouwd kan worden. — Want, staat ook al een enkel *individueel* belang op eene gunstige hoogte, de verwarring, die er in het geheele huishouden heerscht, werkt elk *goed* beginsel tegen, belet, om datgene, wat haar zoude kunnen redden, tot stand te brengen en verlamt bij den dag, al de werkkrachten *in* haar.

Waar dan ook de *blik* in de Kolonie Suriname op *iets* gevestigd is, ziet *hij* eene betreurenswaardige *slooping*! Het gebouw staat te waggelen, nog slechts een paar zwakke schokken, en het stort in.

Ach vriendin! het is bedroevend, om door deze Kolonie een reis te doen, hoe prachtig ook de *rivieren en kreeken* zich door het rijkste land van den aardbodem, slingeren, *overal* vernieling door een *paar* menschen handen, en wat nog vreeselijker is, *overal*, onverschilligheid, voor dien betreurenswaardigen toestand! Die wouden en rivier-oevers, roepen U toe: „arbeidt! hier is goud; *goud*, zoo veel gij wenschen durft."

Maar de *slavernij* (*niet* DIE *slavernij welke drukt op den niet vrijen bewoner der Kolonie, maar de slavernij die elken vrijen bewoner in boeijen geklonken heeft, en die het maatschappelijk leven verlamd heeft.*) belet *hem* te arbeiden, zoo als er in elke volks-maatschappij gearbeid *moet* worden.

„*Dáár in die kreek*" zegt onze gids, terwijl wij van verrukking de handen in elkander slaan, over de gunstige gelegenheid, om duizende en duizende menschen, een gelukkig onbekommerd leven door matigen arbeid te verschaffen, en door aanwending van de kapitalen, *tijd en geld*, schatten, onberekenbare schatten, te verzamelen. — *Dáár lagen nog voor dertig jaren geleden, een twintigtal schoone plantaadjes En nu? geen een.* Waar zijn de menschen die er woonden gebleven? O, die ontsluijering, wijst op iets ergers, dan op onverschilligheid en lees ik op pag. 74 van den Surin. Almanak 1796, de namen der 30 plantaadjes in de *Motcreecq* gelegen, waarvan er onder waren die onberekenbare waarde hadden, lees ik de namen der eigenaren, waaronder zoo vele van goeden naam. stand en geboorte waren en waarvan uit dat nageslacht *hier* in een toestand leven, erger dan in armoede; dan vriendin! heb ik vooreerst den moed nog niet, dien sluijer op te heffen.

KEETJE, in dezen inleidenden brief, moet ik U op nog iets oplettend maken; het is eene vriendelijke waarschuwing.

Vertrouw niet op de schermende woorden der *schijn-philantropen in Nederland*, of op die volzinnen in brieven van hier naar Nederland, door *kwezelarij* en *fijmelarij* gezonden, geheimzinnig, en misschien met *twee* ouweltjes digt gemaakt, kwamen zij van den schrijver tot het adres: heet die schrijvers logenaars, wanneer zij zich *christenen* noemen en zeggen:

„*Het is hier een slechte troep, doch wij o* HEERE! *danken U dat wij niet zijn, als zij*" (†) Neen vriendin, men is hier niet slechter dan elders. En heerscht er in het volkskarakter ook al, eene bedroevende *onverschilligheid* voor eigen ontwikkeling en eigen voordeel — *goedhartigheid* en *behulpzaamheid*, benevens eene ongekende *gastvrijheid*, zijn zoo veel schoone en sterk uitkomende karaktertrekken in den Surinaamschen Kolonist, bijzonderlijk in die van het volk, tot in den slaaf toe.

Wanneer ik U binnen kort op een terrein voor lieve KEETJE! en een tijdstip U zal aanwijzen, toen de Kolonie *Suriname* op het punt was, verloren te gaan (Ao. 1772), dan zult gij teregt Uwe verbazing niet kunnen betoonen, bij de ontdekking, dat het niet de blanken of de zwakke verdedigers dezer volkplanting waren, die haar aan den rand des verderfs, staande deed houden, maar *negers*, (*vrijgegevenen door het Bestuur en tot een korps onder* P. S. STOELMAN *zamengesteld*). (§)

Slaven die vrijgegeven, van den benarden toestand der Kolonie gebruik hadden kunnen maken, om haar geheel te verderven. doch hunne trouw was *zoo* volkomen, hunne hulp *zoo* opregt, het bewijs eener welgemeende gehechtheid aan de blanken, dat het Bestuur niet alleen, geheel op dat korps steunde, doch het bij de verzwakte magt in eigen boezem, in getal verdubbelde (Februarij 1772). En mogt men te dier tijd in officieele stukken zeggen: „*Geen enkele werd ons ontrouw!*" Dan waarlijk vriendin, mogen wij niet aannemen, dat van 1772 tot 1860, het karakter van dezen volksstam in Suriname, zoo verschrikkelijk en voor de menschheid ontmoedigend, soude zijn achteruitgegaan, om geloof te slaan aan de woorden van, geheel zelfzuchtigen; „*zij zijn nog geheel voor een veranderden toestand, ongeschikt.*"

Ik moet U op deze punten *daarom* opmerkzaam maken, omdat de bevredigde boschnegers, sedert het laatst der vorige eeuw, vrij, onafhankelijk en op zich zelve eene maatschappij vormende, volgens zienswijze der Kolonisten (*denk er aan eene Europeesche zienswijze, zeer naijverig, van ook die maatschappij, niet tot slaven-werk te kunnen dwingen*), niet zijn vooruitgegaan. „Maar" vraagt gij dan en welligt teregt: „begon om dienzelfden tijd of vroeger reeds, niet de opvoeding der negerslaven in Suriname en aangezien daar drie familie-geslachten over heen gegaan zijn, hoe komt het dan, dat men aldaar en zelfs hier in Nederland, zegt: „dat zij nog de minste geschiktheid niet hebben voor toenadering tot het burgerschap?"

En daarom lieve KEETJE, wil ik U al die verschillende ontzenuwingen openbaren; gemoedelijk en trouw de waarheid spreken, niet schroomende noch vreezende, maar ook zonder bitterheid; laat KWAL dan maar Suiker maken, ik zal bedaard en kalm melden: „*zoo is Suriname!*"

Verzekert ook Mijnheer VAN ZUIJLEN, indien hij bevreemd is over het niet ontvangen van KWAL's 10e. brief, dat die brief door de Nederlandsche pers aan zijn adres bezorgd zal worden, want bescheiden, wil ik over dien 10e. brief omtrent hier, niet uitweiden, de drukpers is in *Suriname* even zoo in de boei geslingerd als alles, wat zich alhier beweegt. ZIJ is een teringachtige, *vol* knelbuilen en zij draagt volstrekt de *Phrijgische* muts niet, doch er is hoop op beterschap, gaan wij de kleine vorderingen na, die zij sedert drie jaren deed. Zij is een weeskind, zeer zenuwachtig en vooral zwak in haar knieën, kijkt de een of andere *regent* van het weeshuis haar wat barsch aan, *bof!* dan ligt zij reeds, of geeft men de *bonne* die haar geleidt, beloften, of bedreigt men haar, dan kan het arme kind geen mond meer open doen en zwijgt bescheiden stil. Er komt echter geloof mij, een lossere en vrijere beweging in haren gang, krachtig voedsel, een matige beweging in de vrije lucht, en wat staaldroppels — want zij is nog wel wat kockerig na hare langdurige ziekte — zal haar welligt eens tot eene gezonde ferme deern vormen, waarvoor de *Nederlandsche maagd* niet behoeft te bloozen.

En nu eindig ik dezen langen inleidingsbrief, lieve KEETJE! met mijne groete en heil wenschen.

Uwe Vriendin,
ELIZA.

(†) *Overgenomen van de in Hamburg uitgegeven plaat:* „MULTATULI'S GEBED, VAN DEN ONWETENDE." *Wij danken den onbekenden toezender, voor het cadeau exemplaar, ons per mail van Junij toegezonden.* W.

(§) *Wij danken den vriendelijken ouden Heer F., voor het ons ter inzage gegeven hoogst belangrijke werkje.* Ao. 1796.

MUZIEK KORPS VAN HET BATAILLON JAGERS No. 27.

PROGRAMMA VOOR HEDEN MIDDAG

Den 11 *Augustus* 1861.

No. 1. OUVERTURE: *Les Italiens en Alger*, par Meijerbeer.
2. PAULINE POLKA MAZURKA, arr par G. Barthe.
3. CAVATINE ITALIENNE, arr. par G. Barthe.
4. POLKA ET DUO, pour tenor et clavicor.
5. RETOUR DU BONHEUR, *Valse*, arr. par G. Barthe.
6 LE DRAGON, PAS REDOUBLÉ, par G. Barthe.

SCHEEPSTIJDINGEN

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, de Kol. schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. J. H. Rusman, van *Demerarij*.

Den 9den, de Nederl. schoenerbrik *Josephina*, kapt. Fairley, van Martinique.

UITGEKLAARD.

Den 3den, de Nederl. schoener *Ellen*, kapt. W. C. Dekker, naar Demerarij, lading: 51 balen Cacao 7,185 pond, 30 vaten Koorn 5,760 pond, 6 vaatjes Saucijsjes, 1 vat Broodsuiker, 19 kistjes Vermicelli, 16 vaten Pik en Teer, 2 dito Baij Rum, 1 kist ronde en 100 Z. M. Kazen, 1 kist Banket, 6 potten en 2 vaatjes Zuurkool, 2 kistjes Saucijsjes de Bologne, 4 dito Sigaren, 6 tobbetjes Haring, 25 dito Makreel, 20 pies Latter en 8 dito Bijlhout, 12 kelders Jenever en uit het Entrepot: 68 kelders Jenever, en voor Exportatie: 2 kisten Sigaren.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 1sten Julij, *Stad Leeuwarden*, kapt. Dijk.

Den 2den, *IJstroom*, kapt. Hansen.

Den 11den, *Josephina*, kapt. Hofker. Allen van hier.

NAAR HERWAARTS GEZEILD.

Uit Texel. Den 9den Julij, *Wilhelmina*, kapt. Klint.

Idem, *Josephina Bernhardina*, kapt. Bos.

UIT HELVOETSLUIS.

Den 6den Julij, Z. M. Stoomschip *Vesuvius*, kommandant Schotborg, naar Curaçao.

TE AMSTERDAM LAGEN IN LAING NAAR HERWAARTS.

Jennij, kapt. de Lang.
Mercurius, kapt. van der Veer.
Suriname, kapt. Reijntjes.
Maria Cornelia, kapt. Brinkerinck.
Emelie, kapt. Heikema.
Wilhelmina en Henriette, kapt. de Boer.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Kol. schroefstoomboot *Vice Adm. Rijk*, van Demerarij: de Heeren J. P. Seiler, L. de Meinertzhagen, A. Chandler; van Nickerie: de Heeren H. A. Monsanto fils, Echtgenoot en kinderen, T. Tijndall, A. J. T. Tijdeman, Mej. van der Velde, S. B. van den Berg, E. Dorward en C. Haerven.

HANDELSBERIGTEN.

Amsterdam, 13 *Julij* 1861.

Suiker. Zeer flaauw, aan verkoop is bijna niet te denken. De veiling van circa 350 vaten Surinaamsch den 4den dezer, liep af van *f* $25\frac{1}{2}$ tot *f* 29.

Heden werd een partijtje goed ordinair Surinaamsch verkocht a *f* $26\frac{3}{4}$.

Tegen den 30sten dezer, is de veiling der Handelmaatschappij aangeslagen, van 60782 kanassers.

De voortdurend zoo ongelukkige staat van zaken in Noord-Amerika en de alles behalve geruststellende politieke vooruitzigten in Europa, blijven een zeer ongunstigen invloed uitoefenen op onzen handel.

Koffij. Surinaamsch is afgedaan a *f* $9\frac{1}{4}$.

Arrowroot. 20 cts.

Katoen. *f* 35 a *f* 55.

Kakao. Geheel verlaten. De houders zijn zeer geretireerd, waardoor geene bijzondere lage afdoeningen plaats gevonden hebben.

Liverpool 16 *Julij* 1861.

Suiker. Gedurende de laatste dagen was de stemming iets beter, doch de omzet niet zeer belangrijk.

Wij kunnen vermelden 40 vaten bruin Jamaica 33 s. 6 d. tot 35 s. 6 d. 45 dito Demerara 35 s. 6 d. tot 36 s.

Melassie. De markt is goed voorzien, vooral met mindere qualiteit, de prijs is weder ruim 6 d. per cwt. gedaald.

Men vermeldt 190 puncheons Antigua tot 17 s. 6 d.

Rum. Geene verandering.

80 puncheons Demerara tot 2 s. 9 d.

Kakao. In dit artikel gaat zeer weinig om.

800 zakken Gay a quil werden tot geheime prijzen verkocht.

Katoen. Ferm, zonder verandering in prijs — Men noteert New-Orleans $8\frac{3}{4}$ d.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 9 Augustus 1861 is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Jacob Hendrik Putscher en Johanna Helena Wois.

Van den 4den tot den 8sten Augustus 1861, zijn alhier ingeschreven als overleden.

Den 4den, Henrij Wilhelm Gouttierre, 17 jaren ruim. — Idem, Ratel 't Waal, 75 jaren n. g — Den 5den, Finette van Groll, 60 j. Idem, Hendrina Abigael van Fernandes, 76 j. Den 6den, Eduardina Constantia Sacoto Stuger, 3 jaren en 1 maand. — Idem, William Frederik Johannis Martijn, 1 jaar en 7 maanden. — Idem, Julius Rudolf de Parra, circa 2 maanden. — Idem, Johannis Nicolaas Zwiggelt, Echtg. van Wilhelmina Stolkwijk, 25 jaren. — Den 8sten, Louis Johannis François Deijck, 44 jaren. — Idem, Margaretha Veuns Deutt, 53 jaren. — Idem, Christina Elisabeth Friderici, 85 jaren.

Naschrift.

Bij het ter perse leggen dezes vernemen wij dat heden namiddag bij de Viottebrug, het lijkje van een pas geboren blank kind is gevonden, hetwelk aldaar in vodden gewikkeld was neergelegd. De politie heeft reeds met het onderzoek ten deze een aanvang gemaakt.

Binnenlandsche Berigten.

Hijpotheek.

Idem. De Weduwe J. Bromet geb. R. D. Sanches, 1e. Hijpotheek ten behoeve S. Soesman Jr., te vestigen op de Plantaadje *Broederhoop* c. a. in de *Warappe*. *kreek*, — op den Grond de *Herstelling*; mede aldaar, en op de Plantaadje *Montresor* c. a. gelegen aan de rivier *Commewijne*.

Idem. D. M. Kanteman, 1e. Hijpotheek ten behoeve S. C. F. Neumann zich schrijvende F. Neumann, te vestigen op het Huis en Erf aan de *Weidestraat*, N. W. La. D No. 61, O. W. La. D No. 256.

Paramaribo, den 7 *Augustus* 1861.

Advertentiën.

GODSDIENSTOEFENING, bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op VRIJDAG den 16den Augustus, e. k. 's avonds *half Zeven* ure.

OUDE, TAAIJE RAKKERT!!

( )

A. SALOMONS, Vendumeester zal op DINGSDAG e. k. verkoopen: Provisien, Stukgoederen, *Meubelaire Goederen*, Goede Boekwerken en eene *Seraphine*.

En om verkooprekening te sluiten: Extra *Rookvleesch* en p. m. 100 bossen Suikervaten Hoepels.

( )

( ) Over zes weken zal door den Vendumeester J. C. GOMPERTS worden verkocht:

Een gedeelte van het ERF aan de *Saramaccastraat*, La. E No. 4, O. W La. D No. 580, met de daarop staande Steenen Keuken en Gebouwen.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP.

Te Koop:

Het *Huis* en *Erf*, No. 36*a*. gelegen aan de voorstad *Zeelandia*.

Te bevragen ter dezer Drukkerij.

[ ]

Te Koop:

Het ERF met het daarop staande WOONHUIS, NEVENGEBOUW, PRIVAATHUISJE, alle voor korten tijd geleden *goed gerepareerd*, STEENEN KEUKEN, Steenen PUT, en eene LOODS lang 20 voeten, gedekt met Pannen, onderaan een NEGERHUIS, op *Combé*, N. W. La. A No. 114 Eerste Buitenwijk, in den omtrek van de *Waterstraat*, langs de rivier *Surinome*.

Te bevragen ter dezer Drukkerij.

( )

Met vergunning van Z. E. den Heer Gouverneur zal

J. PIETERSEN,

VIOLIST AAN DEN AMSTERDAMSCHEN STADS-SCHOUWBURG de eer hebben op

DINGSDAG DEN 13 AUGUSTUS 1861,

des avonds ten 8 ure, in de Zaal boven de Waag, eene

SOIRÉE MUSICALE

te geven.

PROGRAMMA.

Eerste Afdeeling.

1. *Souvenir de Donizetti*, fantaisie pour le violon, sur des motifs de la FAVORITE, par SINGEL. — J. PIETERSEN.
2. *Lied voor eene basstem*, van Kalliwoda, — de heer H.
3. *Variations pour Piano*, sur la Cavatine D'ANNA BOLENA, par ROSSELLEN — de heer N.
4. *Fantaisie pour le violon*, sur LUCIE DE LAMMERMOOR, — J. PIETERSEN.

Tweede Afdeeling.

1. 7me. *Air Varié pour le Violon*, par DE BÉRIOT. — J. PIETERSEN.
2. a. *Die Thräne* van MELCHERT, b. 500 000 *Teufel*, — de heer N.
3. *Fantaisie pour Clarinette et Piano*, sur des motifs du DOMINO NOIR, par BERR en FESSIJ, — de heer J. B. RRITZ
5. *Duo voor piano en viool*, op motiven uit CHARLES VI; van KALKBRENNER en PANOFKA, — de heer N. en J. PIETERSEN.

PRIJS f 3.

Aanvang *precies* ten ACHT URE. [ ]

A. H. VAN BORCHAREN & CO.

Boekhandelaren,

hebben per de laatste schepen ontvangen en bieden te koop aan:

Afgesneden en onafgesneden pro patria velijn, post, mail, Bristol en ander teeken PAPIER, Faber en andere POTLOODEN, keurige PRENTEN BOEKJES, diverse soorten STALEN PENNEN, waaronder de bajonet en Violet, elegante en ordinaire Pennenhouders, INKTKOKERS, Zak Portefeuilles en meer andere

Goederen.

Alsmede in Commissie

Verscheidene BOEKWERKEN in prachtbanden, geschikt voor Cadeaux, de werken van LOUIS NAPOLEON, GARIBALDI, Handboek der Homoiopatische geneeswijze, handboek der genees- en verloskunde voor 't vee door A. NEUMAN, het boek der Uitspanningen, Anecdoten-Jager, PLATEN, waaronder SYLPHIDES; enz.

Paramaribo, den 5 *Augustus* 1861. ( )

De vroeger geannonceerde verkoop van het HUIS en ERF gelegen aan de *Gravenstraat*, N. W. La. A No. 3 O. W. La. A No. 5, aankomende Mevrouw J. B EVERTZ, zal plaats vinden op DINGSDAG den 20sten Augustus e. k., des morgens om 9 uren, door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS.

( )

De Ondergeteekende berigt het geëerde publiek dat hij thans zijne

GUITAR-SCHOOL

weder geopend heeft. De lessen worden volgens eene kortere en duidelijkere Methode gegeven; zoodat de leerling in *drie* maanden alle Romancen zoude kunnen zingen en met de Guitar accompagneren.

Tevens bestaat bij hem eene goede gelegenheid om de Fransche Taal grondig te leeren.

Woonplaats: ten huize van Mej. E. TANNE, naast het nieuwe Kerkhof.

Paramaribo, den 2 *Augustus* 1861.

RICHARD J. M. O'FERRALL.

( )

Societeit de Eensgezindheid

ALGEMEENE VERGADERING en BALLOTAGE, **HEDEN AVOND** ten 7½ ure.

( )

De ondergeteekende,

bij behoorlijke acte benoemd tot AGENT van de bij Koninklijk Besluit gevestigde BRAND ASSURANTIE COMPAGNIE te *Amsterdam*, onder directie van de Heeren A. PLEIJSIER, *Ridder der orde van* Karel den derden *van Spanje*, D. F. TOLLENAAR en P. CARST., om verzekeringen alhier op roerende en onroerende GOEDEREN aan te nemen tegen billijke premies: noodigt bij dezen belangstellenden en allen, die hunne goederen voor *Brandschade* wenschen te assureren, vriendelijk uit, ten zijnent, van heden af, de vereischte inlichtingen te willen inwinnen.

Hij vleit zich dat aan deze eerste en belangrijke onderneming van Nederlandsche Assuradeurs in deze Kolonie, een gewenschte uitslag zal te beurt vallen.

Paramaribo, den 29 *Julij* 1861.

L. G. MALMBERG.

( )

Aan boord van het schip *Juno*, Kapt. ROSZBERGER die vóór het einde dezer maand vertrekt, bestaat nog gelegenheid tot afscheping van P. m. 50 vaten Suiker; hierop reflecterende adressere men zich bij

H. C. LEVIJ.
Scheepsmakelaar.

Te koop bij den ondergeteekende *à Contant*:

Extra Regatta Streep *geassorteerde patronen*, Blaauw gestreepte GINGHAMS, Fantaisie Gekleurde GINGHAMS, *Poolbont*, enz.

Paramaribo, den 10 *Augustus* 1861.

JOHN MILLAR.

VERANDERING VAN WOONPLAATS.

De Winkel van

A. C. BOSMANS,

is thans overgebragt in het Huis aan den *Waterkant*, allernaast het HOTEL LYONS, en zal dagelijks tot ACHT uren 's avonds open zijn.

De prijzen van den ruimen voorraad ARTIKELEN zijn *zeer billijk* gesteld, ten einde de begunstiging van het geëerd publiek bij voortduring te blijven verwerven.

[ ]

DE GROOTSTE GENEESKUNDIGE ONTDEKKING DEZER EEUW.

PERRY'S CORDIAL BALSEM VAN SYRIACUM.

Deze onschatbare medicijn is de wonderbaarste overwinning van de kunst over de natuur, en is voor beide seksen heilzaam Zij herstelt en vermeerdert de natuurlijke kracht van hen die tengevolge van een langdurig verblijf in de Kolonien aan afgematheid en verval van krachten lijden. Duizenden hebben door het gebruik daarvan hunne gezondheid en krachten herkregen, zoo als onder eede, voor den Lord Majòr van Londen en de Aldermen verklaard is.

Prijs 11 sh. per flesch, of vier à voor 33 sh., waardoor men 11 sh. bespaart; en in à van 6 p. st. eene besparing gevende van 1 p. 12 sh.

Verkrijgbaar bij R. & L. PERRY & Co. hoofd-depôt, No. 19, Bernerstreet, Oxfordstreet, Londen.

Agenten: BARCLAY & Co. 75, Farringdonstreet, Londen. ( )

Hollowaij's Zalf en Pillen.

Er heerschen vele dwalende begrippen omtrent de aanbeijen of takken. Zij droegen het bloed op, het wordt voor gevaarlijk gevaarlijk gehouden er iets aan te doen. Nu durven wij het wagen te zeggen, dat ieder verschijnsel van bovengenoemde kwaal volkomen genezen kan worden, door het geregeld gebruik van de Zalf en Pillen van HOLLOWAY.

De Pillen verdrijven de scherpe vochten, die de aanbeijen voortbrengen, terwijl de Zalf als bloedstillende balsem, de monden der verstopte bloedvaten digt maakt en alzoo heelt er eene volkomene genezing plaats.

Deze PILLEN zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij A. B. DE VRIES aan de *Zwartenhovenbrugstraat* á f 1. f 3 en f 5.

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.

BIJBLAD TOT HET SURINAAMSCH WEEKBLAD.

Verschijnt elken Woensdag.

1861. **Woensdag 7 Augustus** **No. 32.**

PARAMARIBO, den 6 Augustus 1861

Ter viering van de verjaring van H. K. H. Wilhelmina Frederika Alexandrina Anna Louisa, oudste dochter van Z. K. H. Prins Frederik, Koningin van Zweden en Noorwegen, zijn gisteren de gewone eerbewijzen in acht genomen.

Zondag nacht zijn door de politie twee personen die zich aan diefstal van planken aan den Waterkant ter hoogte van de *Oranjestraat* schuldig maakten, op heeter daad betrapt, terwijl zij bezig waren, de planken in een corjaal te laden. — De daders hebben door in de rivier te springen weten te ontkomen. Het gestolene is echter benevens het vaartuig naar het recherse huis aan de plattebrug, vervoerd.

In de afgeloopen week is naar wij vernemen ten huize van den Heer Heilbron, op den hoek van de *Watermolen-* en *Heerenstraten*, mede poging tot diefstal gedaan; en waren reeds van buiten twee planken losgebroken, toen de dieven door het naderen van eenige voorbijgangers verhinderd werden, hun voornemen uit te voeren en de vlugt namen.

De *Times* is zeer ingenomen met het besluit van den Keizer der Franschen om het koningrijk Italie te erkennen. Sedert meer dan twee jaren, zegt het blad, is de Keizer een goede en, naar wij gelooven, een opregte vriend van de Italiaansche zaak geweest. Hij deed wat Engeland met al zijne sympathie voor vrijheid en al zijn afkeer van onregt nimmer heeft willen beproeven. Hij heeft de Oostenrijkers uit Lombardije verdreven en hunne magt in alle andere deelen van het schiereiland gebroken. Hij hielp Italie echter niet slechts met de wapens, hij diende het ook door de gematigdheid waarmede hij de bepalingen, die hij zelf te Villafranca had gemaakt, zag schenden. Europa stak den spot met die conventie; de bevolking der hertogdommen en de Romagna wilde haar niet eerbiedigen. Na eenigen tijd aarzelens deed hij voorts aan de staatslieden, die zich tegen hem verzetten, eene meesterlijke concessie, en sedert heeft hij de plannen van den grooten Italiaanschen staatsman, die onlangs is overleden, bevorderd. Meer dan iemand anders is hij de bevrijder van Italie geweest, en naast hem is alleen het Italiaansche volk zelf waardig, als factoor bij dit groote werk genoemd te worden. De vaderlandsliefde dezer lang onderdrukte natie, gesteund door de wijsheid en de gematigdheid van Napoleon, heeft den weg gebaand voor deze omkeering welke thans een gelukkig einde te gemoet schijnt te gaan. Doch, vervolgt de *Times*, al heeft Italie ook zijne vrijheid aan den Keizer te danken, hij is evenzeer oorzaak, dat die vrijheid met uitgeputte krachten, het opofferen van beginselen en stroomen bloeds moest worden gekocht. De bezetting van Rome en de tusschenkomst bij Gaeta hebben niet weinig geschaad. De inlijving van Rome ligt nog steeds in het verschiet, doch elk begrijpt, dat de tegenwoordige stand van zaken niet van duur kan zijn en dat het Italiaansche hof of het Romeinsche volk onvermijdelijk eene poging tot bevrijding zullen doen. Onder deze omstandigheden wordt de erkenning van het koningrijk Italie van het hoogste gewigt. Wanneer het bekend wordt, dat de goede verstandhouding tusschen de geallieerden van Solferino, die slechts voor den vorm was afgebroken, hersteld is en dat Napoleon met den nieuwen titel van Victor Emanuel tevens het regt der Italianen erkent om elken hinderpaal tegen de vesting van hun nationaal gezag alsnog bestaande, uit den weg te ruimen, zal waarschijnlijk bij de kabinetten van Weenen en Rome eene verandering plaats hebben. Tot dusver had men gemeend, dat de Keizer der Franschen den Koning van Italie beleedigd had of wel dat hij door zijne onderdanen in de doordrijving zijner politiek ten opzigte van Italie werd gedwarsboomd. Zoo lang er geen Fransch gezant te Turin is en de Fransche beambten in passen en scheepspapieren de woorden „koningrijk Italië” niet willen zien, zijn de reactionnaire partijen steeds bereid, naar den stroohalm der reactie in Frankrijk te grijpen. Juist omdat de erkenning van het nieuwe koningrijk een einde zal maken aan die op nieuw ontwaakte hoop, welke ook bij de beraadslagingen van het wetgevend ligchaam gebleken is, juist daarom begroeten wij haar met genoegen. Wanneer de beide Westersche mogendheden het eens zijn over het beginsel van een onafhankelijk Italiaansch koningrijk, zouden wij niet weten waarom alle hinderpalen, welke deszelfs vestiging nog verhinderen, niet zouden worden uit den weg geruimd.

De afgevaardigde Keller die bij zijn eerste optreden in zake de Romeinsche kwestie voor een paar maanden zooveel naam als geoefend redenaar gemaakt en zich daarbij als een warm katholijk heeft doen kennen, heeft zich ten tweeden male in het wetgevend ligchaam laten hooren. Het was op nieuw eene stoute taal, waarmede hij de staatkunde der regering tegenover de geestelijkheid aantastte. Een paar zinsneden uit zijne rede mogen dit bevestigen.

Na aan de regering verweten te hebben, dat zij zich zwak toont tegenover de revolutionnaire pers, en toelaat dat deze ongestraft de geestelijkheid beleedigt, vervolgde hij aldus:

„Veroorlooft mij hier nogmaals het u te zeggen; zonder het te weten beantwoordt gij daardoor aan de dierbaarste wenschen van alle vijanden der maatschappij. Inderdaad, daar zijn menschen, die zich vergenoegen een horologie of een zakdoek te annexeren (*ironiek gelach*); daar zijn er, die gelukkiger zijn, en door het aankondigen van aanzienlijke dividenden groote zaken op touw zetten en millioenen annexeren. (Men denke aan de zaak van Mirès). Daar zijn er, die slechter zijn en aan het volk een geluk of vrijheden beloven, die onmogelijk zijn, revolutien maken in één dag en eenen geheelen staat annexeren. (Hier zal men onwillekeurig denken aan Savoye en Nizza). Welnu! even als de smokkelaars de tolbeambten haten, evenals de stroopers de veldwachters verfoeijen, evenzoo haten zij die de annexatie beoefenen, — vooral de laatstgenoemde soort, — meer speciaal de kerk, omdat de kerk den eerbied predikt voor het eigendom van anderen, voor de wetten en het gezag.”

De heer Keller verweet vervolgens de regering, dat zij te kort gekomen is in den eersten pligt der nieuwe regeringen en dat zij allen, die door hunne gewoonten, hunne genegenheden of hunne overtuigingen aan het verledene gehecht waren, heeft gekrenkt, gekwetst en van zich verwijderd. Zijne Conclusie is zeer opmerkelijk. Hij haalt deze woorden aan door Napoleon III zelven geschreven:

„De harmonie tusschen de regering en de geregeerden kan slechts op tweeërlei wijze bestaan, wanneer het volk zich laat regeren door den wil van een enkelen of wanneer het hoofd regeert volgens den wil van anderen. In het eerste geval is het despotisme, in het tweede is het de vrijheid. De rust van het eene is de stilte der graven, de rust van het andere is de kalmte van een helderen hemel.”

„Welnu, ik verlang, dat men ons niet bedekke met den zwaren steen der graven (*gelach*), onder welken eenige ongeruste gemoederen zich zouden willen opsluiten. Ik verlang voor Frankrijk en zijne regering de kalmte van een helderen hemel.”

De kamer gaf herhaaldelijk haar ongenoegen over de woorden des sprekers te kennen, die meermalen tot de orde werd geroepen. Van den indruk zijner rede op de vergadering kan men zich een denkbeeld vormen door de volgende woorden van den voorzitter, welke algemeen werden toegejuicht:

„Ik wil slechts een enkel woord tot den heer Keller rigten. Hij heeft dikwijls herinnerd aan hetgeen de kerk geleerd heeft; ik moet hem zeggen, dat die kerk vrede, toegevendheid, gematigdheid, vergeving van beleedigingen heeft verkondigd. Dit heeft zelfs, tijdens de verlossing des menschdoms, toen de kerk is ontstaan, hare zegepraal verzekerd.

„Ik zou hun, die zich als de vertegenwoordigers der katholijke meening in de kamer beschouwen, aanraden, daarvan meer het voorbeeld te geven.”

De heer Keller had in zijne rede ook de dagbladpers zeer heftig aangevallen, die hij beschuldigde van slaafsche onderdanigheid aan den keizer of liever aan den minister, met de directie over de dagbladpers belast. De dagbladen zijn over deze beschuldiging zeer gebelgd. De *Constitutionnel* meent, dat zulke taal als de afgevaardigde uit de Elzas gesproken heeft, geene wederlegging verdient, doch antwoordt te gelijker tijd in een artikel van twee kolommen en behoudt zich nog een lang artikel voor.

In de redevoering, die de heer Ollivier heeft gehouden, tegen de aanvallen van den heer Keller op de revolutie, geeft dat lid der kleine democratische partij in het wetgevend ligchaam de volgende omschrijving van hetgeen men onder revolutie hebbe te verstaan:

„De revolutie is in ons oog niet de buitensporigheid. Wij verstaan daaronder die groote waarheden, die schitterende beginselen van 1789; die beginselen, welke voor elke politieke instelling en voor elke constitutie zijn, wat de ziel is, voor het ligchaam, de eerste oorzaak, de levende vlam, zonder welke niets bestaat; die beginselen van 89, die aan ons verbrokkeld land de eenheid hebben leeren verstaan, die van een in kasten verdeeld volk een volk van gelijken hebben gemaakt; die beginselen van 89, die hebben verkondigd, dat de volken niet toebehooren aan eenige menschen, welke daarover kunnen beschikken als over kudden, maar dat zij, meester over zich zelven, hen kiezen en verheffen, die belast zijn met de leiding hunner lotgevallen, welke Joseph de Maistre uw leermeester welligt, ten onregte duivelsch heeft genoemd en welke ik, op mijne beurt, goddelijk noem; die beginselen, welke de wereld rondreizen en die door een wonder van gebeurtenissen, hetwelk ons geloof op nieuw zou bevestigen, wanneer het mogt geschokt worden, ons op hetzelfde oogenblik Italie, den overwinnaar, en Oostenrijk, den verwonnene, vertoont: de een de bevestiging zijner zegepraal, de ander den troost over zijne nederlaag gaande zoeken in de vrijheid, welke de beginselen van 89 der wereld onderwezen hebben.”

De *Siècle* deelt den volgenden open brief mede, door een aanzienlijk getal Fransche jongelieden aan de Italiaansche jongelingschap toegezonden.

Het jonge Frankrijk aan het jonge Italie.

De graaf de Cavour is niet meer. Dat Italie, dat ieder die vrijheid lief heeft, rouw drage, want in leven en in sterven was die man waarlijk edel en groot. Een heerlijk uiteinde was 't zijne. Hem sloopte eene kwaal die zoo zeldzaam op aarde wordt aanschouwd, eene kwaal die den naam beroemd maakt van die enkele edele wezens die ze aantast, maar daarom toch niet minder zeker hen tot haar offer kiest. . . . . Hem bereidde vaderlandsliefde een vroeg graf.

Dit uur is een lijdensuur voor u. Wij hebben 't gekozen om u te zeggen hoe innig wij deelnemen in uw leed, hoe wij met u hopen op betere dagen, hoe wij vurig wenschen, dat uwe verwachtingen mogen worden vervuld, hoe

ook wij sympathiseren met dien drievoudigen kreet als in stervensnood door uwen edelen doode geslaakt: »Venetie, Rome, Frankrijk....” eene profecy, die als eene stemme uit de graven nog dagelijks herhaald en gehoord wordt.

Ja! Wel heeft het blinde noodlot u wreedaardig gewond, toen het, vóór het uur der voltooijing gekomen was, den grooten werkman van uwe zijde wegriep, wiens hand zonder ophouden was opgeheven, arbeidende aan het heerlijke gebouw uwer nationale ontwikkeling, door hem opgetrokken en gevestigd op een fondament, te hecht dan dat ooit de verwoesting van dien tempel te vreezen zou zijn. Ware het leven nog slechts enkele maanden hem gegund geweest; zijn gezegende hand had aan 't herboren en herleefde Italie de poorten van het Kapitool geopend; na eeuwen van ellende zou weêr een volk dien heiligen drempel hebben overschreden, en hij zou 't er hebben heengeleid. Maar waar de stormwind dreigt, daar zijn 't alleen de lafaards die vlugten; een beginsel sterft nooit en moge de mensch al vergankelijk wezen, een werk als het zijne is, wordt nimmer verwoest — de toekomst belast zich met de verwezenlijking der beloften die hij wel onvervuld laten moest, maar wier vervulling hij toch voorbereid en mogelijk gemaakt heeft.

Neen! allerminst op Italie's vruchtbaren bodem zal 't ooit aan geestkracht en aan wil ontbreken, om te verwezenlijken, wat Cavour tot werkelijkheid had willen maken. Op dien uitverkoren grond worden elken dag helden geboren en ons geloof in u, jong Italie! staat onwrikbaar vast. Want weten wij 't niet, hoe bij u allen de overtuiging leeft, dat gij der nagedachtenis van Cavour geen trotscher en heerlijker gedenkzuil kunt oprigten, dan — door zijn werk te voltooijen, zijne beginselen na te leven, die onderlinge eendragt, die zelfverloocheening, die burgerdeugd aan te kweeken en te beoefenen, die hij immer u heeft gepredikt, waarmede hij u vertrouwd en die hij u geliefd gemaakt heeft — in één woord, door de wereld te toonen dat een volk, 't welk waardig is vrij te wezen, zelfs langs den weg van 't martelaarsschap zich die vrijheid weet te verzekeren.

Italianen! Houdt vol! Ga voort met aan de wereld, die 't oog bewonderend op u gevestigd houdt, de deugden te toonen, die sedert twee jaren schitteren om uwen naam. Houdt vol! en ook uit die woorden van uwen stervende zal dan een profetenstem hebben gesproken, toen hij luide uitriep: »Italie's toekomst is verzekerd!

Laat de gedachte aan uwen grooten doode, bij iedere staatkundige handeling, u ten gids en ten prikkel wezen; en mogt ooit eene uwer toekomst vijandige stem opgaan uit eene rij waar men zich ter kwader ure herinnert dat eenmaal eene ellendige verdeeldheid de zonen van Italie scheiden kon, en denk dan aan Cavour en sta als een éénig man om Victor Emanuel geschaard. Die een vaderlandslievend hart in de borst omdraagt, worde op den weg aangetroffen, waar de koning zich bevindt. Die weg alléén leidt naar Venetie, die en geene andere!

Dit, Italiaansche broeders! hebben wij, de kleinzonen der mannen van 89, gemeend u op 't hart te moeten drukken. Een onzer groote mannen heeft het u gezegd en wij herhalen het:

»Toont, kinderen der omwenteling, toont opregte revolutionnairen te zijn; dat wil zeggen: toont u kalm vóór den strijd, toont u krachtig en der goede zaak met hart en ziel toegedaan, wanneer het plegtige oogenblik der beslissende worsteling gekomen is; met één woord; toont dat gij een volk zijt en nooit heeft Italie iets meer te vreezen! Een groot volk en een held worden slechts in de school van den tegenspoed gevormd!”

SCHEEPSTIJDINGEN

UITGEKLAARD.

Den 2den dezer, het schip *Plata*, kapt. W. Meijer, naar Amsterdam, lading: 37 vaten Suiker 54,833 pond, 11 vaten Melassie 1581 gall., 41 balen Cacao 5895 pond, 34 balen schoone Katoen 10,540 pond, 797 pond oud Koper, 1400 pond oud Lood, 357 pies vierkant Hout en 4 vaten gezouten Lemmetjes.

VERTROKKEN.

Den 4den, de Kol. schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. J. H. Rusman, naar *Demerarij*.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Triton*, kapt. A. P. *D*uinker, adres bij *J*. P. Haase Jr.

*H*et schip *June*, kapt. Roezberger, adres bij H. C. Levij.

Het schip *Luitenant Admiraal Tjerk Hiddes*, kapt. O. S. Parma, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Jonge Eduard*, kapt. Sikkens, adres bij J. M. Polak.

*H*et schip *Auna Maria Henrietta*, kapt. Gollards, adres bij H. Degenhard.

*H*et schip *Cuba*, kapt. Eijlers, adres bij H. Degenhard.

VERTROKKEN PASSAGIERS.

Met het schip *Plata*: de Heeren M. C. A. Op den Oordt, H. Lodding, Echtgenoot en kind, J. A. Oberg, Mejufvrouw Wolff en 2 Militairen.

Met de Kol. schroefstoomboot *Vice Adm. Rijk*: de Heeren J. C. de Normandie 's Jacob, Echtgenoot en Dochter, E. J. Slengarde en bediende, en Beatts, Mevrouw Soesman, Mej. E. J. de Koff en S. Soest en minderj. White.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Katoen. Den 5den dezer, van plantage *Perseverance* ½, 3 balen a 31 cent.

Binnenlandsche Berigten.

Bij Gouvernements resolutie van den 3 Augustus No. 8, is tot waarnemenden plaatsvervangend Assessor bij het Collegie van Kleine Zaken gequalificeerd de Heer Mr. T. J. Tijndall de Veer.

Aanzoek van Vrijgeving

Den 2den Augustus 1861.

Van het slavenkind Adrianna, geboren in 1849, dochter van Esther bekend staande ten name van plantage Boxel, divisie Para.

Van het slavenkind Catootje, geboren in 1853, dochter van Julia, bekend staande ten name van plantage Marij'shope, district Coronie.

Van de slaven Eduard, geboren in 1851, en Pietje, geboren in 1854, kinderen van Dorothea I, bekend staande ten name van plantage Potribo; divisie Boven Commewijne.

Aan het Departement der Onbeheerde Boedels, is op den 15 Julij 1861 gedevolveerd, de boedel van John Owens overleden in *Coronie* op den 19den Junij 1861.

En worden mitsdien alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, ten einde aan het Departement voornoemd van hunne vorderingen aanteekening te doen, en hunne verschuldigden aan te zuiveren, op poene als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, 29 *Julij* 1861.

Transport.

Den 5 Augustus 1861. J. J. Bloedoorn en P. C. Bloedoorn, aan W. P. Bloedoorn voor haar reeds hebbend kind en nog te verkrijgene kinderen, van twee derde gedeelten in het onverdeeld Erf aan de *Hoogestraat*, N. W. La. E No. 349, O. W. La. D No. 596.

Paramaribo, den 5 Augustus 1861.

Ter voldoening aan de bepaling van art. 26 van het reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* (G. B. van 1836 No. 1) worden de Crediteuren van de *solvente* boedels van Jacoba Wilhelmina Philippina Emanuels, Geertruida Agniet Reisch weduwe Louis Napoleon Petit en Jeannette Dunkroth, en van den *insolventen* boedel van Elisabeth Park onderrigt, dat de beschrijvingen van die boedels, alsmede de rekening verantwoording, benevens de daarop geformeerde balans van den *insolventen* boedel, gedurende den tijd van *drie weken* ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels ter *visie* liggen, met intimatie om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerking hetzij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren of eenige remarques of debatten op de rekening en verantwoording mogten hebben in het midden te brengen, daarvan binnen den tijd van *drie weken* na den dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken visie te nemen is geëxpireerd bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo, den 31 Julij 1861.

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.